

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania Z. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

o prawo do renty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. przyznaje adw. T. N. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej wykonywanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do

wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przysądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący – z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – wskazał, że oczywista zasadność nadzwyczajnego środka zaskarżenia wynika z faktu, że na skutek oddalenia wniosków dowodowych pełnomocnika wnioskodawcy na etapie postępowania apelacyjnego strona została pozbawiona możliwości udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia o przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Chodzi bowiem o dowód z dokumentów w postaci wyciągu z książki Protokołów Rady Pedagogicznej Szkoły Podstawowej w K. z dn. 21.06.1982, Protokołu Nr (...) oraz arkusza ocen Z. D. (na okoliczność anormalnych zachowań i zaburzeń obserwowanych u wnioskodawcy przez pedagogów już w wieku szkolnym), z opinii innych biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii w ramach instytucji naukowej, którzy po przeprowadzeniu wszystkich szczegółowych badań wypowiedzą się, czy możliwe jest ustalenie niezdolności do pracy przed 27 kwietnia 2000 r. (protokół rozprawy przed Sądem Okręgowym z dnia 3 grudnia 2012 r., apelacja), a także o przesłuchanie w charakterze świadka Zenona Miczacha (na okoliczność problemów wychowawczych z wnioskodawcą). Skarga kasacyjna została oparta wyłącznie na podstawie drugiej podstawy kasacyjnej tj.: naruszenia prawa procesowego - art. 217 § 1 i § 2 k.p.c., 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 473 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 381 k.p.c.

Powołane przez skarżącego okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Skarga nie wskazuje w dostatecznym stopniu „oczywistości” naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia, wobec czego nie można zarzucić „oczywistości” naruszenia postrzeganej jako *prima facie*. Ponadto nie jest możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołać się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich

uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Podkreślenia wymaga także okoliczność, że niniejsza skarga nie kwestionuje naruszenia przepisów prawa materialnego, w tej sytuacji Sąd Najwyższy nie wie jakie przepisy „oczywiście” zostały naruszone w wyroku Sądu drugiej instancji. Nie występuje w niniejszej sprawie także potrzeba dokonania wykładni art. 286 k.p.c., zaaprobować należy dokonaną przez Sąd drugiej instancji ocenę, że apelacja nie dostarczyła żadnych nowych dowodów, które mogłyby mieć wpływ na ocenę zaskarżonego wyroku. Ponadto Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 24).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.